

„Хм“ каза Петрушко, „ами тук няма никакъв звънец.“

„Натисни ей онова бяло копче“, добави мъжът и отмина.

И Петрушко послуша съветът и натисна бялото копче; натиска, натиска, но не можеше да се звъни. Той почна да натиска по-силно и пак нищо не се чуваше. Изведнаж из къщи дотърча един мъж. Щом съгледа той Петрушка, извика:

„Ей државнико, защо звъниш толкова силно?“

„Аз не чувам нищо“, каза Петрушко и продължи да натиска копчето. Из къщи изкочи втори мъж „Стига си звънил!“ извика той и размаха един бастун във въздуха. Петрушко смутен го погледна. Той не можеше да разбере, че Петрушко не чуваше като се звъни.

„Какво искаш?“ попита го първия мъж.

„Аз съм Петрушко от Горно Сеново, ида на гости на чича,“ заекнато каза момчето.

„Државнико, тук живее милионера Петров, а не чичо ти. Махай се от тук!“

И двамата мъже се отдалечиха. Петрушко остана като вцепен. Изведнаж той се сети и почна да вика:

„Господин милионере, господин милионере, къде живее чичо?“

Единия мъж се повърна, изгледа момчето, позасмя се и каза:

„Не знаеш ли улицата?“

„Тя носи име на мъж!“ каза Петрушко боязливо.

„Мъжко име? Ех че глупаво момче! Какво мъжко име? Да не е Момчева улица?“

„Така, така! Момчо се казва ратая на селския чорбаджия.“

„Е тогава върви от жгъла в дясно, после в ляво, па по улицата надолу, после пак в дясно и ще идеш в тази улица. Разбра ли?“

„Да, да!“ каза Петрушко, като въздъхна, нарами торбата на гърба си, кошницата с яйцата — в ръка и отмина.

IV.

Най-напред той повървя в ляво, наместо в дясно, защото беше левичар, тогава в дясно и пак в ляво. Дървените му налжмки тропаха по постланата с камъни улица. Капки пот обливаха червеното му валчесто лице. И хората, които го срещаха, спираха се и с усмивка го изглеждаха.

„Най-после!“ помисли си той, доста вървял в ляво и дясно. И щом видя къща с № 5, влезе в нея.